

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG

ILLUSTRERADT

MAGASIN

9DE ÅRG.

DEN 5 JANUARI 1908.

N^Ö 14

Gustaf

EFTER SENASTE PORTRÄTT AF H. M. KONUNGEN, TAGET I DESSA DAGAR AF FOTOGRAF HERMAN HAMNQVIST, STOCKHOLM.

Victoria

EFTER ETT NYLIGEN I KARLSRUHE TAGET PORTRÄTT AF H. M. DROTTNINGEN, ICKE TIDIGARE REPRODUCERADT.

Konungen är död, lefve konungen! Det är den äktmonarkiska formel, som låter folkjublet öfver den nye konungen i tronskiftets ögonblick varda en hyllning åt arfkungadömet's oafbrutna fortbestånd under troninnehafvarnes växling. Men folkpsykologisk sann är denna formel icke. Nationens blick dröjer gärna med saknad och eftertanke vid den hädangångne en god tid framåt, innan den med fullt intresse vänder sig mot den nye monark, som träder i hans ställe. Så har det i allt fall varit här i Sverige efter den folkkäre konung Oscars bortgång. Först småningom

har uppmärksamheten vändt sig från förlusten till den nye konungen och hvad af honom kan vara att vänta.

Konung *Gustaf V* har vid sitt regeringstillträde redan hunnit blifva en mognad man. Född 1858 har han redan i 31 år stått som myndig tronföljare vid sin faders sida. Af sina föräldrar har han erhållit en uppfostran, enkel på samma gång som omsorgsfull, såsom god sed har blifvit inom det Bernadotteska huset, och därefter af sin fader en handledning äfven i regerandets konst, hvars värde säkerligen icke kan öfverskattas. Sina studier har han bedrifvit grundligt,

KRONPRINS GUSTAF ADOLF.

Efter ett i dagarne för HVAR 8 DAG af dess Stockholmsfotograf speciellt taget porträtt.

äfvén efter det att de genom vistelse vid Uppsala universitet erhållit en yttre afslutning. Åt militärväsendet har han ägnat en uppmärksamhet, som satt honom i stånd till självständiga omdömen i hithörande ting, hvilka vid mer än ett tillfälle visat hans oberoende af slentrianmässiga åskådningar. Som regent i vanskliga tider har han ådagalagt karaktärsfasthet och ett manligt uppträdande, som tillvunnit honom allmänna sympatier. Hans intresse för idrott och sport är välbekant och har stundom stegrats till en sådan intensitet, att den ej alltid undgått att framkalla klander. Men förbises får icke en tronföljares svåra ställning, som gärna förbjuder kraftutveckling på hvarje annat område än ett rent neutralt. Och nekas kan icke, att hans exempel inverkat sporrande på den uppyckning af vårt folks fysiska uppfostran, hvilken i denna industrialismens och den ensidiga yrkesutbildningens tider mer än tillförene göres densamma behof.

De, som närmare känna den nye konungen, prisa samstämmigt hans flärdfrihet, hans fosterlandskärlek och hans fördomsfria folkliga sinne. Hans vackra valspråk — *Med folket för fosterlandet* — synes utgöra en bekräftelse på dessa egenskaper och i samma riktning pekar hans af eget initiativ fattade, af alla partier med tillfredsställelse mottagna beslut att afstå från den kostsamma, med nutida begrepp föga samstämmiga kröningsceremonien. Vid årsskif-

tet mötes den nye tronnehafvaren säkerligen af en samstämmig, innerlig önskan: *Lycka ske konungen!*

Med sin gemål, drottning *Victoria*, kunde konung *Gustaf* redan förlidet år fira sin silfverbröllophögtid. Tyvärr har ohälsa de senare åren blott allt för mycket hållit henne fjärran från faderlandet. Men dessförinnan hade hon redan hunnit göra sitt varma hjärta och sina ädla tänkesätt väl bekanta och vid alla tillfällen har hon sedermera visat att hennes tankar trots bortovaron alltjämt höra hemlandet till. Med tillfredsställelse har hon fått se kring sig uppväxa tre lofvande furstesöner, af hvilka den äldste, kronprins *Gustaf Adolf*, i sitt äktenskap med kronprinsessan *Margareta* redan skänkt henne tvänne sonsöner, den blifvande tronföljaren prins *Gustaf Adolf*, hertig af *Västerbotten*, och den späda prins *Sigvard* af *Uppland*, medan den andra sonen i ordningen, den hurtige sjöofficeren prins *Vilhelm*, just står i begrepp att genom giftermål med storfurstinnan *Olga* af *Ryssland* lägga grunden till sin äktenskapliga lycka. Den tredje sonen är prins *Erik*, hertig af *Östmanland*. I intresse för välgörenhet går drottning *Victoria* värdigt i änkedrottning *Sofias* fotspar, och ur mångas hjärtan stiger för visso i dessa dagar en innerlig bön: *Gud bevara drottningen!*

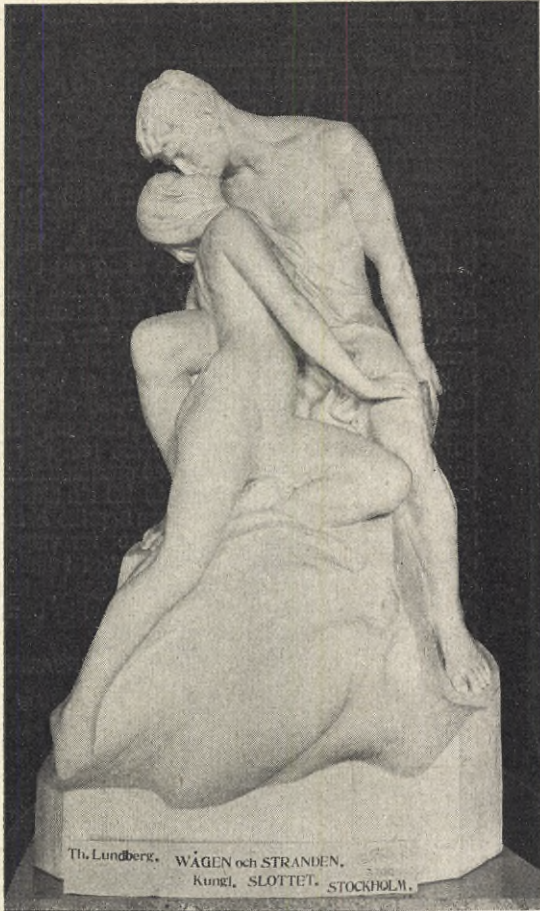
KRONPRINSESSAN MARGARETA OCH PRINSARNE GUSTAF ADOLF OCH SIGVARD.

Efter ett nytaget, icke förut reproduceradt porträtt af atelier *Florman*, *Stockholm*.

THEODOR LUNDBERG.

DEN NYUTNÄMNDE AKADEMIPROFESSORN OCH NÅGRA AF HANS VERK.

THEODOR LUNDBERG.

Efter fotografier
"VÄGEN OCH STRANDEN". (I kungliga slottet, Stockholm
"MIN FAMILJ".

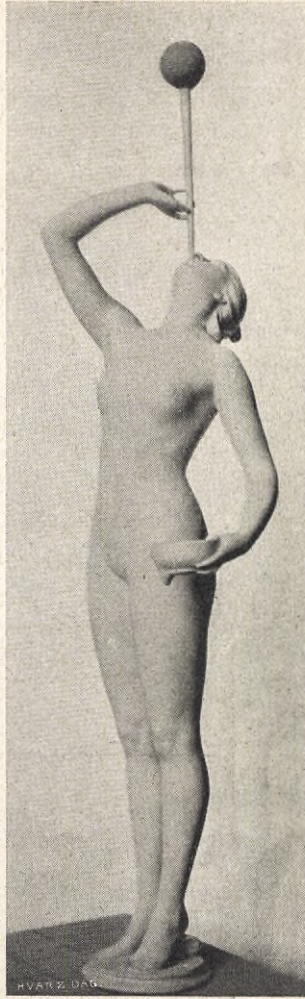
KRISTINA GYLLENSTIERNA.

Till lärare i skulptur vid Fria konsternas akademi efter professor Börjeson har utsetts den bemärkte bildhuggaren Theodor Lundberg.

Född 1852 i Stockholm, studerade han under åren 1868—1877 vid den konstanstalt, vid hvilken han nu blifvit fästad som professor. På 80-talet företog han omfattande studieresor till Italien och Frankrike, där han under en tid begagnade sig af den berömda Falguières ledning, och anställdes kort efter hemkomsten som extra lärare vid Fria konsternas akademi.

Theodor Lundberg är inte något nytt namn inom vår skulptur. Den grupp, "Fosterbröderna", som pryder Nationalmuseums park i Stockholm och Konstmuseets vestibul i Köpenhamn, är hans verk. Bland hans öfriga arbeten torde den graciösa "Vågen och stranden", "Sorg" och "Per Svinaherde" vara de mest kända. Af dem hade det senast nämnda inköpts af Oscar II, liksom en grupp "Sanct Georg och Våren" har fått sin plats i Arfurstens palats.

Lundbergs konst kännetecknas af ett harmoniskt och ljus lugn. Det experimenterande och bizarra är främmande för hans natur, och med många af de nyaste strömningarna inom vår konst har han nog inte mycket gemensamt. Utrustad med ett känsligt sinne för linjens renhet, behandlar han det skulpturella materialet med osviklig säkerhet. De bilder af Lundbergska konstverk vi här meddela ha ett särskildt intresse genom att samt-

Efter fotografier
"SÅPBUBBLAN"
(Armatur för elektrisk belysning.)

Klöhn: Bengt Sjöföreläsn.
"MODERN DRAMATIK"
utförd till Nya dramatiska teatern i Stockholm.

liga belysa de senaste åren af hans produktion. Ock så några förträffliga porträttbyster härröra från professor Lundbergs mäjsel: af arkitekt Clason, G. Vickman och riksantikvarien Hildebrand.

HVILKA BERÄTTELSER VORO DE BÄSTA?

Senast den 10 januari måste Er röstsedel vara oss tillhanda.

Med förra numret af HVAR 8 DAG utgick den litterära täflan, som pågått från nyåret 1907 till nyåret 1908.

Täflan går som bekant ut på prisbelöning både af författare och prisdomare: författarna af de fem bästa berättelserna och de fem förste röstande i hvarje särskildt jall.

Prisbeloppen äro sålunda fixerade:

Första pris författaren	300 kr.,	1:ste röstande	150 kr.
Andra " "	250 "	" "	100 "
Tredje " "	100 "	" "	75 "
Fjärde " "	100 "	" "	50 "
Femte " "	100 "	" "	25 "

eller sammanlagt 850 kr. (utom vanligt honorar) för författarna, och för deltagare i omröstningen 400 kr.

Dessutom utbetalar redaktionen efter eget godtyckande ett extra pris om 250 kronor.

Således inalles 1,500 kr. i pris.

Senast den 10 januari 1908 skola alla röstsedlar vara redaktionen tillhanda, hvarefter resultatet snarast möjligt offentliggöres och prisen utbetalas. Alla röstsedlar brytas samtidigt. "Förste röstande" bli de som i den mån breffven brytas äro de förste att föreslå de 5 berättelser, som vid sammanräkningen befinnas ha vunnit de flesta rösterna.

Insänd alltså i kuvert adresseradt Red. af HVAR 8 DAG, Göteborg, och märkt "Pristäflan", namn på den i Edert tycke bästa berättelse, som under 1907 varit införd i tidskriften, vare sig ä omslag eller innersidor.

STOCKHOLMS NYE DETEKTIV- CHEF.

Efter 18 års nitiskt arbete på den krävande posten som chef för hufvudstadens detektiva polisafdelning drager sig nu stadsfiskal Lars Stendahl tillbaka från nämnda befattning. Samtidigt har, från nyårets början, till hans efterträdare förordnats andre stadsfiskalen C. G. Lidberg.

Foto. L. Larsson. Sthlm.

C. G. LIDBERG.

Den nye detektivchefen är känd som en human och duglig chef och som kamrat mycket omtyckt.

Som förste stadsfiskal kommer hr Stendahl att kvarstå (se portr. och text årg. IX : 8).

LISS KERSTI.

FÖR HVAR 8 DAG AF UVA URSI.

Just som prästen på predikstolen sade amen, reste hon sig därinne i läktarns djupaste vrå och smög obemärkt ned för den mörka trappan, ut — ut i luften, i ljuset, ut till lifvet. Hon lade händerna på bröstet och drog ett andetag af lättnad. För att med skuld på sinnet kunna sitta i kyrkan, där allas blickar, prästens ord, sången, luften tycktes förebrå henne — därtill ville dock mod.

Hon förde psalmboken upp mot pannan — Gud, jag tackar dig att jag ännu har mod — att stå ut med allt detta.

Ogelbruset, sången vällde ut genom de öppna fönstren, omhvarfde henne. Snart skulle det vara slut därinne; snart skulle de komma ut. Med kraftig, säker gång skyndade hon snedt öfver kyrkvallen, in på en liten stig, och stod så därute på älfrinken. Dalälven flöt sitt jämna lopp därnere, lugn, seg, stark. Rätt, rätt nerunder henne.

Liss Kersti var så ung och glad åt lifvet. Inte behöfde hon försona sin skuld med att dö? Inte behöfde hon väl fördömas för sin synd?

Solen smekte det friska ansiktet. Snart glödde kinderna lika starkt som den röda hättan på nacken. Solstrålarna hoppade och lekte på de blanka soljorna i spåsen, smyckena på bröstet dinglade och glänste. Hon satte sig ner i gräset helt nära kanten och följde med blicken de drivande timmerstockarna i älven.

Timret ja, timret — nu var hon där igen! Bara hon såg det, såg hon också en annan, en som hade gått därnere vid flottningen, en som var ung och hög och stark — ja stark, vildt, förfärande stark — en med sprakande eldögon som alla måste lyda tiggande, ödmjuka, bäfvande. Men ve den som då haft en egen vilja! Ve den som då vågat trotsa den där kufvade blicken — ve öfver henne som hade skratat åt flottkarlens hemlighetsfulla styrka och makt!

Hon lade sig framstupa, stödd på armbågarna, med hufvudet utanför brinken och stirrade ned. Tankarna

blefvo lefvande och snuddade i ord öfver hennes läppar.

— Tänk, det är förunderligt, hur en kan bli bortbytt! Som med ett slag, och det finns ingenting riktigt kvar af en som det var förr. Det är rent förunderligt — ja . . .

Hon lade handen öfver ögonen.

— Jag vet en jag, som var så stolt, så stolt, och sin egen vilja hade hon. Alla gjorde henne till lags och ville vara vän med henne, och pojkarna dansade och pratade hälst med henne — och hon trodde hon var klokare och för mer än andra jäntor. Hon var så förunderligt glad och skrattade och log åt allt; kom en och bad om huldhet och ynnest, skrattade hon och svängde sig om, och tiggde en annan om kärlek och tro blef hon lika förunderligt skrattlysten. Till slut ville de ha klart, hvem hon tänkte ta där i socknen — men hon knyckte på nacken och skrattade åt dem allihop.

Då var där en som ropte: Du bryr dig visst inte om manfolk du Liss Kersti Olsdotter, men vänta bara till Matts Jörgen Mattson kommer hit till vårflotten, den lär du inte kunna motstå ändå, fast du är morsk! — Håhå! tror du det men styfvare än dig vill det allt till han skall vara! Dock på Liss Kersti lär han

AFLIDEN SKÅDESPELARE.

Efter porträtt.

Klisché: Bengt Sjöström.

OSSIAN HAMRIN. †

Med *Ossian Hamrin* har en af Stockholms mest kände skådespelare gått ur tiden. Under alla växlingar och slitningar de sista tjugo åren af gamla Dramatiska teaterns historia har han varit fästad vid den scenen, liksom han också under lång tid tjänstgjort som samma teaters sekreterare.

Född 1855 i Västerbotten, kom Hamrin 1875 till Uppsala för att studera. Men de sceniska anlag,

som redan där uppe togo ut sin rätt vid studentspektakten, drogo åt annat håll, och fyra år senare hade han gått i Thalias tjänst.

Hans bransch var det komiska, man frestas att säga det groteska. I besittning af ett liffullt, energiskt temperament har han kreerat en del förträffliga typer ur det äldre svenska lustspelet, som Kopp i "Advokaten Knifving". Från hans sista år kommer man nog längst att minnas honom i "Sakuntala", "Fästmansofian" och "Socorros inackorderingar". I fall hans humor inte var så psykologiskt fördjupad, tillhörde den i stället den äkta och sprudlande sort, som aldrig skall upphöra att utöfva en uppriskande verkan.

Ordförande i Svenska Teaterförbundet sedan år 1894, har Hamrin kanske inlagt större förtjänster om förbundets ekonomi än någon annan, liksom han också gått i spetsen för bildandet af dess nödhjälpsfond och sjukkasse. Hans varmhjärtade företagsamhet på berörda fält kommer alltid att bevaras i tacksam hägkomst af den döde humoristens många vänner och kamrater.

Hamrin hedrades 1891 med titeln premiäraktör.

allt få vänta! — Hon var bara säkerhet och stolthet och trots — — då.

Kullan på brinken tog handen från ögonen och böjde hufvudet bakåt så att det stektes i solen. Läpparna skildes och rörde sig en stund mekaniskt till något som ej blef hörbart. Det drog som en snyftning öfver dem, och det kom till slut svagt, svagt: Jörgen, Jörgen Matts — — —

Rösten blef åter hög och fast som förut.

— Så kom han då till värflotten, Matts Jörgen Mattson. Hon Liss Kersti visste, att han var kommen och var trotsigare och morskare än någonsin — och skröt att hon inte ville titta åt den där nye en gång. Och hon höll ord. Såg hon på långt håll en som var högre än de andra, visste hon att det var den där nye "oemotståndlige". Usha! och hon gick morskt förbi utan att vända på hufvudet eller svara goddag, med ögonlocken nästan tillslutna. Däraf kom det sig, att hon ännu inte sett honom, då man som vanligt samlades uppe på dansbanan en kväll.

— Hon som var så morskt stod lite afsides inne i furudunklet, säker och stolt — och log med läpparna krökta. Nu tänkte hon visa dem allihop, att hon mente hvad hon sagt, tänkte visa alla jäntorna hvad för en svaga stackare de voro som bara nego och sade ja till allt, nu skulle hon låta dem se hur hon var olik de andra, hur hon var stolt och stark, hur hon förstod att trotsa hvem hon ville, hade han än rykte att vara öfvervinnelig!

Hon satt upprätt med händerna hopknäppta i knät, alltjämt talande för sig själf.

— Nu begynner Spet-Jan dra handklaveret — då kommer Jörgen Matts bort åt det håll där hon står . . . Hon kikar under de sänkta ögonlocken — — nu — fem, sex steg till — — — Hon skrattar högt och vänder sig hastigt till en som stått strax bakom henne, helt oviss, utan jänta. Han lägger armen om hennes lif, och hon bara skrattar och skämtar och ler — och dansar.

— Men under det hon hvirflar rundt skymtar hon ibland något högt, mörkt, hotande inne mellan furorna. Och hon skrattar. Om också alla tackade och nege för Jörgen Matts, så finge de nu se, att hon Liss Kersti inte behöfde lyda en så'n där, om hon inte ville. Och förresten, han var en stackare, och hon föraktade honom som de andra!

— Tre hvarf rundt banan, sen promenerade de i takt efter musiken, par efter par, och dansade så igen. Musiken slutade och hon blef inklämd på en bänk. Alla pratade, men hon blef med ens tyst, ängslig — det kändes som om någon vaktade på henne, och hon blef kall och het ömsom. Men dans efter dans gick, och hon blef åter sig själf, glad och trotsig och säker.

— Det led framåt midnatt och sista hambon skulle snart spelas upp. Hon Liss Kersti var så strålande glad, hon hade stått sig käckt. Och han, som hon visste stått därinne orörlig mellan stammarna hela tiden fast hon ej slängt en blick däråt, han skulle nu se att det ändtligen fanns en som han inte imponerade på, en som föraktade honom, som tog honom för bara luft.

— Hon stod med slutna ögon och njöt inom sig, hörde ingenting, märkte ingenting — förrän hon kände en stark hand falla ned på sin axel. Hon blef stum af skräck. Hvad hon då på två sekunder upplefde, kan inte hundra år bleka för hennes syn.

Kullan hade gripit tag om sitt hufvud och satt och vaggade fram och tillbaks.

— Åh, åh hur det gungade under henne, hon var så yr — yr . . . Det dansade och snurrade för ögonen, som störrade sig blinda på något som mest var likt hväsande, sprakande eld . . . Två sekunder, bara två sekunder — så fanns ingen Liss Kersti mer. Med henne var det allt slut.

— Musiken hade begynt. Jörgen Matts lade armen

Efter porträtt.

Klithé: Bengt Sjöströmsparne.

COSIMA WAGNER.

Fru Cosima Wagner, änka efter musikdramats geniale och omstridde skapare Richard Wagner, ingick den 25 december i sitt 70:nde år och hyllades den dagen rätt enstämmigt af sitt lands präss såsom den energiska vårdarinnan af såväl Wagner-teatern i Bayreuth som, i mån af krafter och förstälse, wagnerismen öfverhufvud.

Eljest har ju striden ofta stått het om lämpligheten

af Cosima Wagners dock säkert alltid kärleksfulla sätt att sköta Bayreutharvet.

om henne, drog henne fram ur dunklet, förbi bänkarna och upp på banan. Hon var maktlösare och beskedligare än ett litet barn och rörde inte ett finger till motstånd. — Men ännu satt en liten gnista af trots kvar. Hon ville inför alla de andra göra sig sken af att vara densamma, ännu så länge — och hon rycker upp hufvudet och vill slå till ett skratt, men strupen ger icke från sig ett ljud, och läpparna darra — då sluter hon ögonen och dansar hambo med Jörgen Matts . . .

— Och Liss Kersti dansade som tänkte hon dansa sig till döds. Åhnej, tänkte gjorde hon inte. Hufvudet var ju tomt sen hon ingen vilja mer hade. Det susade för öronen, i hufvudet dånade det ihåligt tomt, det brusade och brände inom henne, utom henne — benen skälfdes och blefvo allt tyngre — men hon dansar — dansar . . . snart — nu snart skall hon falla — —

— Men Jörgen Matts är stark för tjugo sådana som hon, han trycker henne hårdare och hårdare, lyfter henne med sina utsträckta armar så att hon ej mera känner marken — och hon låter det ske. För hon har ingen vilja mer. Ja hon till och med suckar och ber i sin tomma hjärna: "Gud, må det här aldrig ta slut! För sen — sen —" åh, det tordes hon inte tänka.

— Men det tog slut. Både den dansen och den nästa och en till. Och alltid var det Jörgen Matts som kom och tog henne helt för sin del; ja han behöfde bara sträcka ut sin hand, och hon reste sig lydigare än en piskad hund, undergifnare än en lifegen träl. Hade Liss Kersti varit där, skulle hon gifvit honom örfil på örfil tills han blifvit röd, af både smärta och skam. *Hon* skulle gjort det! Men hon fanns där inte. Liss Kersti var borta, henne skulle aldrig någon mer se. Liss Kersti var död — för alltid. Och ingen sörjde henne, för den som var kvar i hennes ställe var naturligare, tyckte de, mer begriplig.

(Forts. å sid. 219).

HVAR S DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Klisché: Krm. A. -B. Brngt Sultresparre Stålm.—Gbo.

BERNADOTTESKA GRAFKORET EFTER KONUNG OSCAR II:S BISÄTTNING.

— [Konung Oscar II hvilas nu, liksom de tre förste krönte Bernadotterna, i Svea rikets Pantheon, Riddarholmskyrkan.

Första gången en Bernadotte, ättling af en sydländsk borgarsläkt och stamfader för en svensk konungaätt, fördes att hvila bland de många konungarne som tillföre regerat öfver Sveriges land, var den 26 april 1844.

Men medan konung Karl XIV Johan jordfästes i Gustavianernas grafkor, ha Oscar I, Karl XV och nu

Oscar II alla grafats i det åren 1858 1860 uppförda Bernadotteska koret. Ock nu hvilas äfven stamfadern där, i en agrippinsk sarkofag af äldalsporfyr — det största och ståtligaste monumentet af alla på denna monarkernas grafplats.

Vår fotografi återger koret efter konung Oscar II:s likbegängelse, smyckadt med den till jordfästningen anordnade praktfulla blomsterdekorationen äfvensom med den blomsterskörd, som ätföljde den döde suveränen på hans sista färd.

ETT BIRGITTINERKLOSTER I ENGLAND.

FÖR HVAR 8 DAG.

I svenska prässen har nyligen under rubriken: Ett svenskt-katolskt minne, synt en notis, hvari påmint om att i det närmaste sexhundra år förflytit sedan den heliga Birgittastiftade sin berömda klosterorden i Vadstena, hvilket skulle hafva varit år 1309. Vidare meddelas att ordens nuvarande förnämsta kloster, Syon Abbey i södra Devonshire i England, helt nyligen till detta minne slagit två medaljer.

Båda dessa uppgifter är emellertid felaktiga. Ty för det första föddes ju Birgitta något af åren 1302, 1303 eller 1304, och sin orden stiftade hon dessutom icke före sin mans, lagman Ulf Gudmarssons år 1344 timade död; och för det andra ha icke några minnesmedaljer med anledning af ordens stiftande präglats af Syon Abbey. Där- emot slogos sislidet år tvänne medaljer, en med den heliga Birgittas bild och en annan med hennes dotters, "St. Catherine af Sweden", bild. Frånsidan af den senare medaljen visar en birgittinermunk, Richard Reynolds.

Syon Abbey ämnar nästa år — detta enligt hvad dess abbedissa meddelat mig — utgifva de två första volymerna af sin historia.

Ett litet häfte, utgifvet af Dudley Baxter, B. A., skildrar i all korthet klostrets historia. Konung Edward mottog under 1907 med intresse ett exemplar af denna historia. Några korta drag rörande detta romantiska kloster och Birgittinerordens underbara historia i England gifvas här.

I Vadstena krönikor berättas, att året 1406 en engelsk biskop besökte den heliga Birgittas graf och att en engelsk baron Henry Fitzhugh detta år begärde, på drottning Filippas åstundan, att en gren af Vadstenaorden skulle upprättas i England. Stiftelseurkunden för den engelska orden säger att grundstenen lades den 22 febr. 1415 för en orden, till den heliga Birgittas ära, pris och lof. Klostret byggdes vid Isleworth vid Themsens stränder i den natursköna Richmonds kungliga park, som än i dag utgör en gärna sökt tillflyktsort för londonbon. Sju nunnor och två munkar utsändes från Vadstena kloster till Isleworth, åtföljda af ärkebiskopens af Lund välsignelse. År 1420 var ordensverksamheten igång och sedan dess har denna birgittinerorden allt intill i dag ägt bestånd och verkat under olika seklers strider och stormar som öfvergått England.

Ordens öde, sedan den fann ett fäste å Themsens strand till nuvarande tid, är mycket romantisk. Syon Abbey nära staden Chudleigh har endast se-

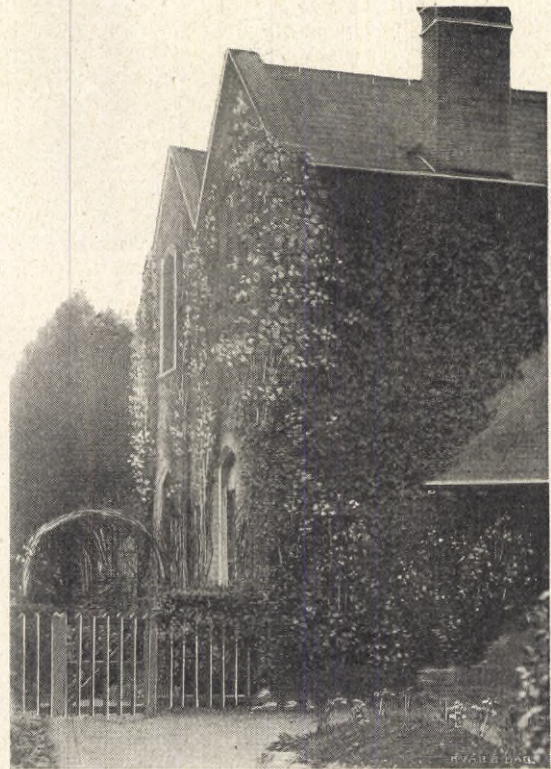
Efter fotografier. Klostret: Bengt Silfverparre.
MARMORSTATY AF DEN HELIGA BIRGITTA I SYON ABBEY. Har i 400 år varit i ordens ägo.

dan 1861 varit ordens högkvarter, efter äfventyrliga vandringar i utlandet, senast i Portugal, där staden Lissabon för en längre tid erbjöd orden ett fredadt hem. En katolsk gentleman, mr Evan Baillie från Tilleigh, skänkte orden en tomt nära Chudleigh, där nunnorna tack vare en storartad offervillighet från allmänhetens sida kunde bygga upp Syon Abbey.

Där presiderar nu abbedissan M. Teresa Jocelyn, den 59:nde i oafbruten följd. Det utmärkt vänliga bref hon tillställde mig är skrivet å skrifmaskin. Endast denna lilla detalj visar det stora, förundransvärda gap, som finnes i ordens historia mellan 1400-talets Isleworths sju nunnor och det moderna Syon Abbey.

Abbeyn ligger på en hög kulle. Därifrån har man den vackraste utsikt öfver Devonshires dalar och höjder med den ödsliga Dartmoor-slätten vid horisonten.

Klostret är prydt med vackra bild-

Efter fotografier. Klostret: Bengt Silfverparre.
KLOSTRET SYON ABBEY NÄRA CHUDLEIGH, DEVONSHIRE — BIRGITTINERORDENS HUFVUDKVARTER.

stoder. Den intressantaste klenoden är den marmorstaty af den heliga Birgitta, som en gång för fyra hundra år sedan stod i klostret vid Isleworth och hvilken bildstod nunnorna lyckats bevara under alla vandringar och hemsökelse.

Af de båda här afbildade medaljerna bär Birgittas å framsidan inskriptionen: "S:ta Birgitta, ora pro nobis" samt å fransidan "Ad gloriam Dei" och "Vulnera Christi merita mea".

Richard Reynolds, som finnes afbildad å "S:t Catherine"-medaljens fransida, var präst och tillhörde Birgittinklostret, som var ett s. k. dubbelkloster.

Louis Zettersten.

DEN HELIGA BIRGITTA. RICHARD REYNOLDS.
»ST. CATHERINE AF SWEDEN.»

SVENSKARNE I FÖRENTA STATERNAS ARMÉ.

Svenskarna ha ju sedan gammalt namn om sig att vara ett präktigt soldat- och sjömansvirke.

Också är det icke ett fåtal bland dem, som sökt sig ut från vårt land, hvilka nu i andra delar af världen förvärfa sin utkomst vare sig som militärer i armén eller flottan eller som sjöfolk i handelsmarinen.

Efter porträtt. ALBIN GUSTAFSON.

Och då och då kan en notis i svenska prässen upplysa om, att den och den svenskfödde blifvit hedrad med någon kanske ganska ansvarsfull post, hvilket är så mycket mera beaktansvärdt, som denne utvandrade svensk oftast är en selfmade man.

Det här återgifna porträttet är af en sådan man, en svensk-amerikanare. Hans namn är Albin Gustafson, och han är bördig från Göteborg. Nyligen utnämndes G., som är kapten vid 2:a New Hampshire-regementet, stationerad i Manchester, New Hampshire, till chef för The First New Hampshire Light Battery.

Det talas mycket i dessa dagar om att planer äro å färde inom Förenta Staterna för att på lagstiftningens väg utestänga alla främlingar från flottan, kanske ock landarmén. Ehuru dylika planer ju äro ett godt vittnesbörd om hvilka farliga konkurrenter äfven svenskarne anses vara i detta afseende — ty de intaga ju en särskildt framstående plats — måste man likväl för deras egen skull hoppas, att ett eventuellt dylikt påbud hvarken blir tidigt eller ovillkorligt.

Den å vidstående fotografi afbildade ryggåsstugan är den enda som finns kvar från forna tider inom Jönköpings län — den ligger i Götebo — och det torde vidare vara den enda in i vår tid bebodda ryggåsstuga med loft inom hela Småland.

Tiden för dess uppförande torde ha varit någon gång på 1700-talet.

Amatörfoto.

MÄRKLIG RYGGÅSSTUGA FRÅN 1700-TALET, MED TILLHÖRANDE LOFT.

Kliché: Bengt Sivbergparre.

(Forts. från sid. 215).

— Efter den danskvällen hade jantan icke ro — natt och dag — natt och dag . . . Så begrep hon då, att nu var straffet kommet öfver henne. För det hon varit så morsk. Och hon förstod också att där var inget att göra åt det. Hon tänkte: det var väl så bestämdt för morskheten, att den skulle kufvas, att den skulle slås ihjäl — och det menar jag är rätt. Men att det skulle ske genom en sådan som Jörgen Matts, det är hårdt. För han lär inte nöja sig förr det är slut med både kropp och själ, grundligt slut. Och det är hårdt det — hårdt — hårdt — —! Så tyckte hon, Kersti stackare, och hon må väl haft rätt att göra det, hon om någon.

Kullan spratt till — där knarrade steg förbi på stigen. Men buskarne skydde henne, och hon nickade bort åt den fladdrande blå rocken som skytmade mellan grenarna.

— Hade Liss Kersti följt dig den gången du bad, Jan Pers, hade hon väl lefvt än. Men likagodt, det sker det som skall ske. Hon var nu en gång dömd till undergång.

Men att hon då inte ens försökte värja sig, när hon visste att det gällde hennes lif? Ja det är just det förunderliga! Hon visste hon skulle gå till botten på att stirra in i det där vilda, heta ansiktet, hon visste, att ville hon ej bli olycklig, gällde det att ta fram hela sin kraft, hela sin vilja — sin vilja ja, som var bortblåst i samma stund hon behöfde den! Hon visste hvad som stod på spel, hon visste allting klart, men vetandet kom henne inte långt till hjälp. Hon behöfde bara se honom på långt håll, och hon kände sig alldeles vill.

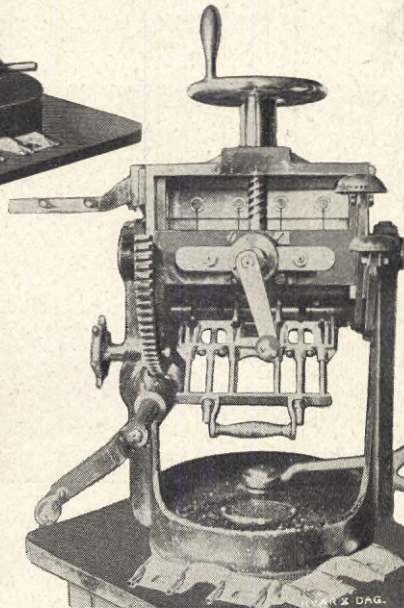
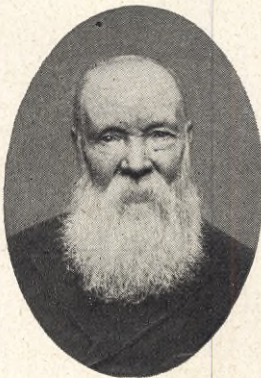
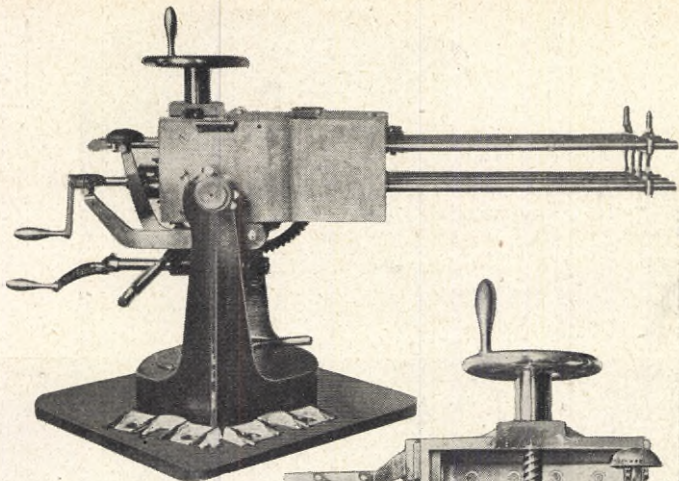
En gång trodde hon att hon hittat något, som hon kunde lita på, när frestelsen kom: hatet. Hon afskydde honom som det ondaste onda på jorden, hon hatade honom — ja tills hon kände hans ögon på sig, då var det slut också med det. I stället böjde hon undergifvet hufvudet som om hon sagt: Hvad du är stark — så stark — stark, Jörgen Matts! Och med hvarje gång blef hon svagare.

Allt tydligare stod det för henne, hvad hans blick redan första sekunden uppe på dansbanan brännt in i hennes själ: Jaså det är du, hade den sagt, du, som vågat skratta åt Jörgen Matts och velat trotsa honom, — men märk, det gör du aldrig hädanefter! Du skall bli honom lydigare än någon tillförne. Han kan älska dig, så länge han finner för godt, han vet sin makt öfver dig, och han skall komma att bruka den — vet det!

Hon anade redan då att han skulle få rätt, och med hvarje dag blef hon vissare på det. Mot en sådan förmådde hon aldrig i världen något, det hade hon förstätt. Det var bara att lyda — lyda i allt — med brännande pulsar och svindlande hufvud — — tills han var nöjd — tills han var nöjd — tills han hade lekt nog — och tills hon, som varit så morsk, var knäckt ända in i sitt innersta. Då var det slut. Då reste Jörgen Matts.

Och hon — ja nu kan hon ha't som hon har det, det är rätt åt henne, tycka de. Och jag tycker så jag med. Vänd hufvudet bort från henne, skratta åt henne, förakta henne. Den viljelösa stackarn är bara värd hån och spott för sin synd, det är bara rätt.

Hon slöt ögonen och knep ihop munnen af smärta.

W. H. F. F. F.

EN NY MITRALJÖS UTAN REKYL, uppfunnen af engelsmannen major Fitzgerald, en åttioårig veteran från Krimkriget.

W. H. F. F. F.

Så satt hon orörlig länge, länge. Ansiktet stelnade till, hårdt, kallt. Det var tydligt något försiggick därinom, något som kostade mycket, mycket.

Slutligen ve knade det hårda, bittra som om tankarna nu kommit till klarhet i det svåra. Munnen rörde sig: Ändtligen har du då fått det så långt! Hon lyfte armen.

— Så hör då, Jörgen Matts! Hon, hvars hela lif du gjort slut på, fördömer dig inte längre. Nu när hon tänker dö vill hon göra det i frid, utan anklagelse mot någon. Nu när hon — skall — dö — förlåter — hon — dig — Jörgen Matts — —

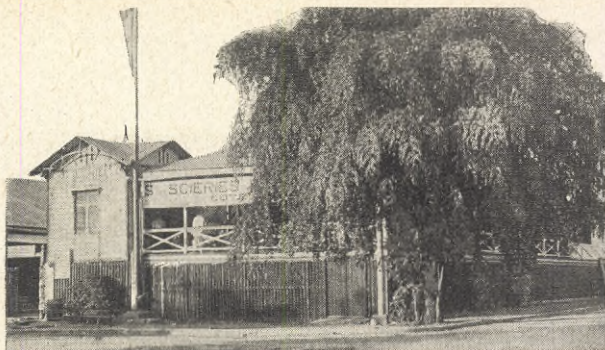
Allt långsammare och mattare kommo orden. Hon satt med händerna i knät och stirrade med vidöppna ögon ut öfver älven, utan att se hur de långa kyrkbåtarna gled fram därute i det silfriga vågskvalpet, utan att fröjdas åt solglittret på allt det där röda och hvita och brandgula utmed bätrelingarna.

Hon skall ju dö. Och hon ser ingenting längre af det som är omkring henne. Mer än en enda ting: Jörgen Matts' blick.

Hon skakade af köld. Åh, nu visste hon det! Jörgen Matts hade ögon som vissa slags ormar; man fick rysningar och afsky vid bara tanken på dem, men kom man under deras trollkrets greps man af en viss tjuande yrsel . . . Och en som förhäxats af sådana ormögon, borde aldrig ha rätt att lefva —!

Nej. Hon skall dö. Nu genast . . . Hon sitter ytterst på brinken med benen redan utom — — och glider — — —

— — — men fasar tillbaka för det svindlande djupet

ETT SVENSKT SÅGVERK PÅ MADAGASKAR — svensk firma, svenska maskiner och till stor del svenskt virke.

— kastar sig krampaktigt bakåt, upp mot kanten — höjande sig på armbågarna — — Sand och sten lossna, rassla utför — plaska till — — Hon arbetar med sin förtviflans hela kraft — — Lifvet! Lifvet — —!

Fingrarna blöda, sönderslitna af jord och sten och buskverk — men hon är räddad! Hon lever!

Skälfvande i hela kroppen ligger hon uttröttad på marken, men med ett lyckligt leende öfver ansiktet. Hon förmår inte tala, inte tänka, bara le, le.

Till slut börja tårarna sakta droppa öfver kinderna. — Gud — du, hvad jag är glad! Jag kan se din sol, solen som är så stor och vit, och himlen — tänk jag lever, Gud, riktigt! Och jag kan andas — luft — nej Gud, Gud hvad jag är glad!

Så låg hon en stund och fröjdade sig åt lifvet och tittade och lyssnade till allt, som hade hon aldrig lefvat förrän i dag. Det var för väl hon inte dog. Det var så oändligt mycket hon skulle göra. Hon räknade på fingrarna hur många saker det var hon skulle ta till med i morgon utom att varpa till ny väf.

Så led tiden; det var väl snart matdags och hon kände sig hungrig. I ett huj flög hon upp och sprang stigen framåt, lätt — som med danssteg. Kommen ut ur den skyddande skogen gick hon sedan stora vägen sedesamt fram; gick, men med det forna hurtiga glada i gången, och trallade.

— Jag lever, jag lever, tänk att jag lever! sjöng hon i alla tonarter på alla möjliga melodier.

Hon teg plötsligt. Därframme i bygatan stod folk i grupper och pratade. Vända om gick inte, hon måste förbi. Nå, här var inte annat val! Hon rätade sig; men med trallandet var det slut.

Visst bar hon på skuld, men inte kunde de fordra att hon skulle sona den med döden. Nej, nej, inte med döden! Det kunde de aldrig begära.

Hon såg en händelsevis vända hufvudet åt det håll

(Forts. å sista sidan.)

HAR NI FÖRNYAT
PRENUMERATIONEN Å HVAR 8 DAG?

På engelska och franska kusterna ha under december månad timat en mängd skeppsbrott, och den väl svåraste af alla dessa olyckor var när natten mellan den 13 och 14 den väldiga sjumastaren "Thomas W. Lawson" från Filadelfia, världens största segelfartyg, gick under på Scilly öarnes klippiga kust.

"Thomas W. Lawson" hade den 13 dec., som var en fredag, sökt skydd för elementernas raseri på den relativt lugna plats, som sundet mellan den lilla St Mary-ön och Bishops Rock med sitt ensliga fyr torn erbjödo. Men vid nattens inbrott hade stormen växt till orkan, och intet förmådde längre rädda jätteseglaren eller dess besättning, trots att allt hvad som står i mänsklig makt gjordes.

Blott två man räddades, kaptenen och fartygsingenjören, båda halfdöda af den utståndna nattens ansträngningar och kyla. Men icke mindre än 18 man kräde hafvet som sitt offer.

Efter fotografen

Klitché: Bengt Ståfverparre.

VÄRLDENS STÖRSTA SEGELFARTYG FÖRLIST.

Om tävlingsreglerna för HVAR 8 DAGS fotografipremiering, se omsl. nr 1 och 2.

H. 8. D:s Fotografipremiering

för insända fotografier till N:o 13 utföll med 2dra pris Kr. 10.—.

A. (aktualitet och värde i öfrigt) 2 point

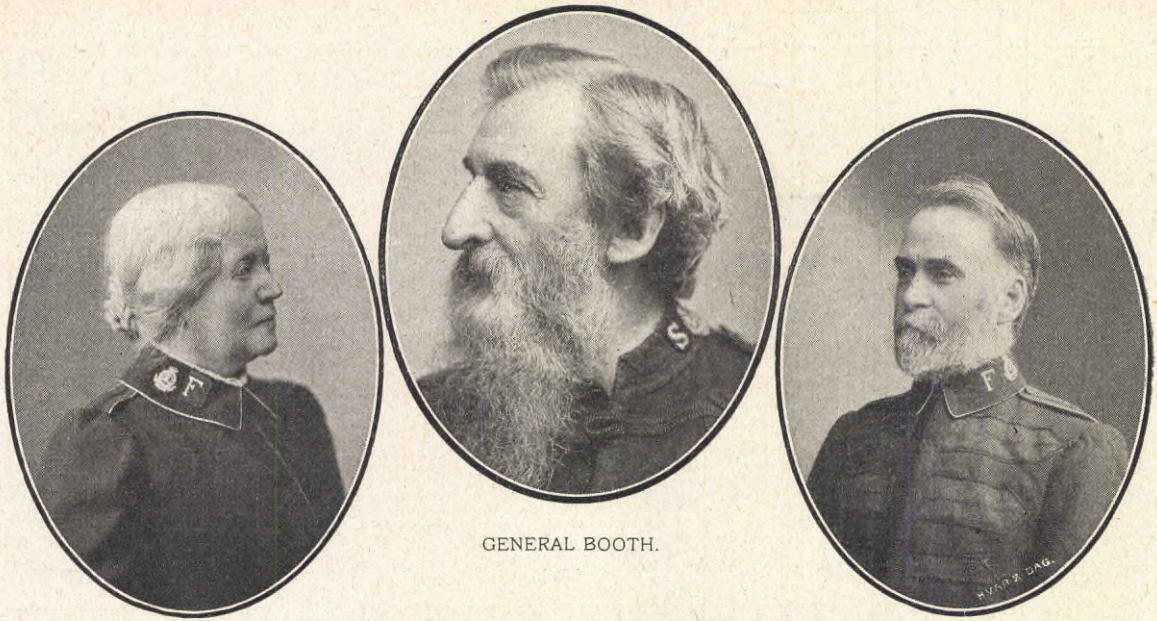
B. (raskhet vid insändandet) . . . 2

C. (utförande) . . . 2

6 point

för foto. å sid. 208 till hemmansägaren P. Bonde, Elfdalen. (Ett minne från Dalom.)

SVENSKA FRÄLSNINGSARMÉNS 25-ÅRSJUBILEUM.

GENERAL BOOTH.

Efter porträtt.

KOMMENDÖR HANNA OUCHTERLONY, banbrytare för Frälsningsarmén i Sverige, och KOMMENDÖR DAVID M. REES, nuvarande ledare för densamma.

Klubb: Bengt Sjöfverparre

Den 28 dec. 1907 blef Frälsningsarmén i Sverige ett kvarts sekel gammal. Ty nämnda dato år 1882 höll fröken Hanna Ouchterlony jämte ännu fyra salvationister det första Frälsningsarmémötet på svensk botten — det var på Ladugårdslandsteatern i Stockholm.

Och "elds- och blods"-armén i Sverige blef till en organisation, som växte sig stark och mäktig trots stora svårigheter af allehanda slag. Fröken Hanna Ouchterlony, som är arméns egentliga grundläggare i

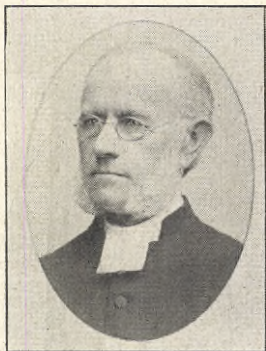
Sverige, stod i tio år i spetsen för dess verksamhet här. Äfven för dem som räkna sig till rörelsens afgjorda fiender hvad dess grella former för religionsutöfning beträffar, är det ett obestriddigt faktum att salvationisterna genom sina sociala inrättningar verkat mycket godt bland de lägre klasserna. Vi ha i Sverige som anorstädes en mängd af armén upprättade räddningshem, arbetshem, härbärgen, platsanskaffningsbyråer, slumstationer, barnkrubbor, verkstäder för arbetslösa o. s. v.

Foto. Thorncliff, Stockholm.

JULBESPISNING I VÄRMESTUGAN, STADSGÅRDEN.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sthlm—Gbg.

J. T. JULIN.

Höfpredikanten och kontraktsprosten Jon Theodor Julin fyllde den 10 dec 75 år. Stud.-ex. 56, prästvigd 58, kyrkoherde i Ekeby 82, e. o. höfpredikant 87, kontraktsprost 02.

C. G. WRANGEL.

Fältintendenten frih. Carl Gustaf Wrangel i Stockholm fyllde d. 30 dec. 65 år. Officersex 62, löjtn. vid Svea lifgarde 64, kapten 74, major i armén 91, t. f. reg.-int vid Svea hlg 80, reg.-int. på stat 81, fördelingsint. vid IV arméfördeln. 92, fältintend. af 2 grad. 93, af 1 grad 95, afsked från befattn som major 98.

H. L. LARSSON.

Disponenten för Siljans sågverks A.-B. H. L. Larsson i Mora fyllde d. 3 jan. 60 år. Mångbetrodd kommunalman, municipalnämndens ordf., led. af kommunalnämnden, landstingsman, bankkontrollant, styrelseledamot i M. V. järnvägs A.-B. m. m.

T. ZETTERSTRAND.

55 år fyllde den 20 dec. rådmän Teodor Zetterstrand i Norrköping. Stud.-ex. 71, hofrättslex. 75, v. häradshövding 78, förste stadsnotarie i Norrköping 87, rådmän 88. Led. af Riksd. A. K. sedan 94.

F. LILJEBLAD.

F. d. öfverläraren Fr. Liljeblad fyllde den 1 jan 75 år. Efter studier i utlandet anställd som öfverlärare i målning vid slöjdskolan i Stockholm under 44 år till 1902. Utgifvet ett mindre studieverk för aquarellmålare.

T. TRUVÉ.

Pastor T. Truvé i Göteborg fyller d. 6 jan. 70 årt. I några år vid Colgate universitet i New-York state samt graduerades där 68. Har i öfver 40 år varit pastor vid Göteborgs lista Baptistförsam. Känd som en af nykterhetsverksamhetens främste ifrare. Förf. af ett flertal religiösa sång- och prosaböcker.

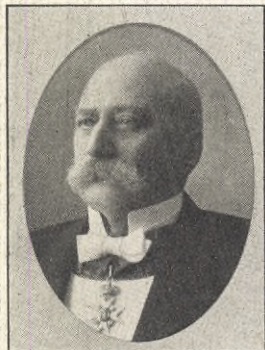
A. T. ODELBERG.

60 år fyllde den 21 dec. f. d. statsrådet, f. d. landshövdingen, led. af Riksd. F. K., v. ordf. i Stockholms läns Hushållningsällskap m. m. Albrecht Theodor Odelberg Hel-sidesporträtt jämte utörlig biografi återfinnes i ärg. IV: 34.

G. H. DOVERTIE.

Förste provinsialläkaren med. dr. Georg Døvertie i Jonköping fyllde den 16 dec. 45 år. Stud.-ex 81 med. lic. 90, med hedersdoktor vid Linnéfesten i Uppsala 07. Förste prov. läkare i Norrbottens län 99, i Jönköpings län 05. Led. i den af k. maj: 05 tillsatta tuberkulos-kommittén.

K. von WERNSTEDT.

70 år fyllde den 24 dec. öfverstelöjtnant Kanaris von Wernstedt i Vadstena. U.-löjtn. 58, major 88, öfverstelöjtn. 95. Ordf. i Vadstena stadsfullm sedan 20 år, mångårig ordf. i F. V. Ö gvs järnvägs-A.-B., ordf. och verkst dir i Östergötl. Ensk. Banks afdelningskontor i Vadstena, v. ordf. i Hospitals och lasarettssdir.

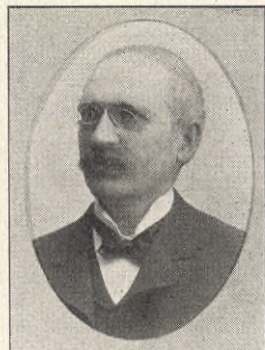
F. B. WAHLQUIST.

Verkställande direktören för Ängf. A.-B. "He mdal", "Helge", "Haldan", "Sigfrid" i Göteborg Fredrik Baltzar Wahlquist fyllde den 17 dec. 60 år. Kommissionär för Angfartygs A.-B. "Södra Sverige" m. fl.

T. C. A. SANDSTRÖM.

55 år fyllde den 24 dec. chefen för flottans stab, konteramiral Theodor Sandström. Officer 73, kommandör 01, varfschef 03, chef för Intendentafv i Marinförv. 99-03, ordf. i Förvaltningsdir. i Karlskrona 96-99. Lärare i sjökrigsskolan 90-96.

B. SJÖWALL.

Disponent Birger Sjöwall Örebro, fyllde den 19 dec. 50 år. Stud. ex. 76, utex. från Tekn. Högskolan 79, ritare vid Motala Verkstad 81, fövvaltare och l:e ingenjör vid Trångbro Jernverk 88, disponent för Stållbergs Grufaktiebolag 05. Landstingsman 01-04.

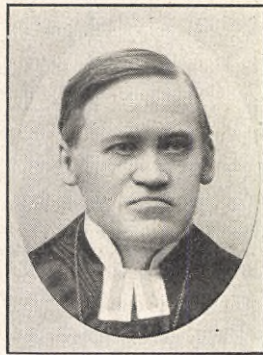

PORTRÄTTGALLERI

E. von HOFSTEN.

Den 16 dec. fyllde majoren Erland von Hofsten å Hallandsberg 70 år. Stud. ex. 56, löjtnant vid Skaraborgs regemente 60, kapten 78, afsked 89, major i armén s. å. Kommunalordförande i Trästena socken.

N. J. O. H. LINDSTRÖM.

Biskopen, teol. och fil. dr Herman Lindström i Växiö, fyllde den 28 dec. 65 år. Stud.-ex. 61, fil. dr 68, prästvigd 74, kyrkoherde 76, kontraktsprost 89, hofpredikant 86, folkskoleinspektör 78-94, teol. dr 93, biskop 94. Ordf. och led. i en hel del olika kommittéer.

G. M. C. FLEETWOOD.

Öfverstelöjtnant Christoffer Fleetwood i Östersund fyllde den 25 dec. 60 år. Underlöjtn. vid Vermlands regte 71, kapten 87, major vid Jemtlands-fältjägarereg. 98, öfverstelöjtnant 04, afsked 06.

C. L. GRABOW.

60 år fyllde den 29 december dekorationsmålaren Carl Grabow i Stockholm. Dekorationsmålare i Stockholm från 73, anställd vid Dramatiska Teatern därtst sedan 03.

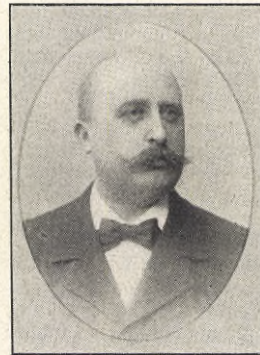
N. J. GISLANDER.

Kontraktsprosten Nils Jönsson Gislander fyllde den 23 dec. 70 år. Folkskollärarex. 57, stud.-ex. 62, prästvigd 66, ord. folkskoll. i Reng 58, föreståndare för Allerums högre folkskola 63, kyrkoh. i Allsås 80, kyrkoh i Grönby 92, kontraktsprost i Vemmenhögskontrakt 04.

C. A. HAMMAR.

Rådman Carl Anders Hammar i Malmö fyllde den 22 dec. 55 år. Stud.-ex. 72, vice häradshöfding 79, polisnot. i Malmö 80, stadsnot 82, rådman 90. Ordf. i pensionsstyr. förutvarande sekr. hos stadsfulm. ordf. i byggnadsnämnden, i sparbanken Bikupan, och i Dahlgrenska stiftelsen.

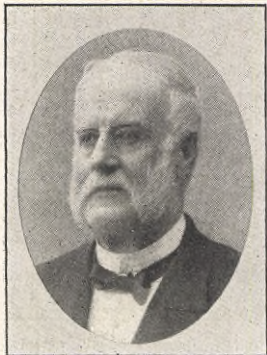
J. SVANBERG.

Sekreteraren vid Kungl teatern i Stockholm Johannes Svanberg fyllde den 25 dec 55 år. Sekr. vid kungl. Operan 96, kassör och sekr. vid kungl teatern sedan 98, föreståndare för Musikhistoriska Museet sedan dess tillkomst 99. Teaterhistoriker.

CARL HÖGBERG.

50 år fyllde d. 2 jan. handlanden Carl Högborg i Sköfde. Ledamot af stadsfullmäktige, drätselkammaren, hälsovårdsnämnden, landstinget, Skaraborgs Ensk. Banks Centralstyrelse m. m.

J. A. STÅLHAMMAR. †

På äldersgodset Salsluit afled den 13 dec. i. majoren Jon Adam Stålhammar. Kapten vid Kalmar regte 50, major i armén 65, afsked 85. Led. af R ksd. F. K 67-70, suppl. i Bankoutskottet 68-70. Mångårig direktör i Smålands m. fl. provinsers hypoteksför., mångårig kommunalordförande i Stenberga.

J. ELIASSON. †

Den 9 dec. afled i Skuttungeby i. d. riksdagsman Jan Eliasson, 81 år gammal. Led. af Riksdagens A. K. 82-99, ordf. i Skuttungeby sockens kommunalstämma 66-75, 81-90, landstingsman 73-1900 m. m.

C. A. HALLBERG. †

Vice häradshöfding Carl Albert Hallberg afled i Lund den 14 dec. Född 29, stud.-ex. 47, hofrättsex. 53, häradshöfding 59. Ombudsman i Skånska Brandförsäkringsinrättningen och Skånska städernas Brandstodsörening i Lund 72, afsked 1900.

N. P. ISAKSON. †

Den 9 dec. afled i Luleå boktryckare Nils Petter Isakson, 68 år gammal. Led. af stadsfullmäktige och fattigvården under ett 20-tal år.

(Forts. fr. sid. 220)

där hon kom, och strax flög hela gruppens ansikten om mot henne, och så åter bort.

— Ha! prata ni! Det var tur jag kom, så ni fick talas vid en kvart till. Ni kan säga och tycka hvad ni vill, nu bryr jag mig ingenting om annat än att jag lever. Om ni bara visste det, hvad det är förunderligt att leva — andas — — men ni vet det inte. Åh, det är underbart, säger jag er!

Hon gick så lätt, så lätt, som trodde hon att hon sväfvade fram på dansbanan — och lifsbruset var musiken.

— Jag bryr mig inte alls om hvad människor säga, åh, låt dem prata! Jag skall nog leva ändå jag. Men inte dö. Hu, inte dö, det är så kallt . . . Hvad behöfver jag bry mig om hvad de säga, det står jag väl ut med. Det går väl öfver om en tid. Nej, bara leva — leva igen!

Leende g'ad, med tillbakakastadt hufvud, spänstigt och rak, gick hon förbi dem grupp efter grupp, sågande sitt goddag utan att se på dem, skådande rätt fram med halft tillslutna ögon som hon plögade. Hon ville inte se deras miner, nu när hon var så glad; dem visste hon ju ändå. Hon märkte väl att de inte svarade, eller att somliga bara skrattade, men idag gjorde det henne ingenting.

Där stod några unga män alldeles vid vägkröken; hon såg dem genom ögonfransarna. Hon kände dem väl: förr hade de alltid skrifit när de fått en dans med henne, eller en nick, eller bara ett ögonkast. De talte högt; högre än som behöfts.

— Hallå ni, titta bara på henne!

— Joo, den där är något till morsk den — ännu.

— Ja på henne lär visst ingenting bita.

Hon log. Du har alldeles rätt, tänkte hon vid sig själf, på mig biter ingenting. Inte idag. Men kanske tar det bättre en annan dag. Gud, måtte den dagen inte komma på länge, länge!

Nu var det bara upp för åsen där, och så var hon hemma.

I storstugan vid fönstret satt mor Ann Kari och läste bibeln. Hon såg inte upp när Liss Kersti trädde in. Men kanske hade hon följt henne med blicken ända från skogsbrynet och vägen fram förbi allt folket . . . ? I alla händelser tycktes hon förberedd och satt kall och stram.

— Goddag mor!

Hon teg. Och vände ett blad. Men hon måtte ej fattat det sista hon läst och vände det tillbaks igen.

Gamle Liss Ols klef in öfver tröskeln och nickade åt dottern.

— Så, är du där barn. Han lade pipan ifrån sig på hörnskapet.

— Det var förmodligen många kungörelser idag? Du blef länge.

— Ja, jag gjorde mig inte brådt. Sätt er här far, I ser trött ut. Hon steg upp och gick mot dörren.

Mor Ann Kari sköt glasögonen ner på näsan och såg på dottern.

— Hvad talte prästen om!

Liss Kersti grundade en stund. Men hon mindes inte mer än en sak — och den — — Hon blef röd.

— Nå — ? Mor Ann Kari kikade skarpt öfver glasögonen.

— Han sad — — att alla här i världen så ha vi vår synd. Blodet brände i hennes ansikte.

— Jaha ja. Det är nog så rätt. Men där finns de, som ha större synder än andra!

— Jag vet nog, hvem I menar, mor. Men kanske finns där förlåtelse för sådana också?

— Det kan ju hända. Mor Ann Kari lade glasögonen på bibeln och gick ut.

Liss Ols steg upp, gick öfver till Kersti och lade handen på hennes hufvud.

— Kersti, mor är int så hård som hon låter. Men hon har tagi sig det så när, att det skall gå hennes enda barn så — — men var glad nu igen, min tös!

Kersti log och smekte gamle Liss Ols' hand.

De sutto bredvid hvararann och pratade och skrattade som förr — för länge sen. Och gamle Liss njöt af det friska skrattet, han kände sig så varm och glad och yr. Han måste tänka, att så skrattade hon alltid förr; innan Jörgen Matts kom till orten.

Mor Ann Kari kom in med maten. Hon sade inte mycket åt Kersti, men hon såg på henne — ofta. Och de skarpa ögonen lyste upp, när hon hörde det klingande skrattet.

Nej, idag kunde Kersti omöjligt vara ledsen för något. Hon bara skrattade och var så glad åt allt. Och det ville hon vara hela sommarn och hösten och vintern öfver — och sen kunde allt vara glömdt och hon börja lifvet på nytt.

Så hade hon gjort upp.

Det var strax på nyåret och stark frost: 30 grader och däröfver. Allting frös; men älven gick öppen i en strid fåra. Om natten kröp v sserligen en ishinna från strand till strand och byggde ett blankt, lifsfarligt golf, som dock bräcktes vid första morgonvåg.

Liss Kersti var så ofta trött. Det blef tungt i längden att skratta bort alla mörka stunder. Men än tyngre att skratta ihjäl människors prat.

Till slut stelnade skrattet på hennes läppar. Det blef henne för öfvermåktigt.

TÄXT- och ILLUSTRATIONS BIDRAG mot-
tagas gärna samt honoreras i fall de
användas.

* * *

ÅTERGIFVANDE AF PORTRÄTT ELLER
FOTOGRAFIER — af hvad slag som
hålst — i HVAR 8 DAG (utom annons-
afdelningen) MEDFÖR INGEN SOM
HÄLST KOSTNAD FÖR INSÄNDARE.

* * *

REDAKTIONEN förbehåller sig däremot
fullständig frihet att icke införa annat
än hvad den själf finner lämpligt och
af intresse.

REDAKTIONEN.

IX ÅRG. 14 E HÄFTET INNEHÅLLER:

Nytagna porträtt af Konungen, Drottningen och Kronprinsparet. — Theodor Lundberg. — Stockholms nye detektivchef. — "Liss Kersti" af Uva Ursi. — Affiden skådespelare. — En remarkabel 70-årsdag. — Konung Oscars sista hviloplats. — Ett Birgittinerkloster i England. — Svenskarna i Förenta staternas armé. — Märklig ryggåstuga från 1700-talet. — En mitraljös utan reky. — Ett svenskt sågverk på Madagaskar. — Världens största segelfartyg förlist. — Svenska frälsningsarméns 25-årsjubileum. — Veckans porträttgalleri.